

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **K. I.**
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2020, č. j. OAM-99/ZA-ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Litevská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, když žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení, v jehož rámci měl posoudit důvody žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu. Vyšly totiž najevo nové a zásadní skutečnosti, které nebyly v předchozím řízení zkoumány, a jež v kombinaci s ostatními okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, popř. udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
3. Oproti závěrům žalovaného je žalobce přesvědčen, že v jeho případě není státem příslušným k posouzení podané žádosti Litevská republika, nýbrž Česká republika (poznámka soudu: žalobce zde neupřesnil, na základě čeho je jeho domněnka založena). Žalobce dále označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k informacím uvedeným na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že z informací v cestovním dokladu Uzbeké republiky č. X. vyplynulo, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného dlouhodobého víza vydaného Litevskou republikou s dobou platnosti od 6. 8. 2019 do 4. 2. 2020. Na základě toho bylo aplikováno kritérium uvedené v čl. 12 dublinkého nařízení. Podle žalobce však z takového odůvodnění nelze jednoznačně dovodit, že žalobci nehrozí v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatele o mezinárodní ochranu.
4. Příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu by měla být Česká republika, kde žalobce podal žádost, a kde se i fakticky nachází.
5. Vzhledem k výše uvedeným důvodům, žalovaný podle žalobce porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce dále žalovanému vytkl, že si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. I přes tvrzení žalobce a nově zjištěné skutečnosti bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem o nepřípustnosti žádosti žalobce podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, aniž by došlo k meritornímu projednání žádosti. Pokud by byl řádně zjištěn stav věci a byly opatřeny dostatečné podklady pro rozhodnutí, které by potvrzovaly tvrzení žalobce uvedená v podané žádosti, pak by muselo být rozhodnuto o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

6. Z podkladů pro vydání rozhodnutí podle žalobce jednoznačně vyplývá, že Uzbekistán není demokratickým státem. Důvodem nemožnosti návratu žalobce do Uzbekistánu je navíc to, že tam panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu žalobce proto nelze vyloučit, že by mohlo hrozit uvěznění, mučení nebo nelidské a ponižující zacházení. Žalobce se tedy obává případného návratu do Uzbekistánu, když jeho bezpečný návrat do země původu není vůbec reálný. Žalobce tedy dovozuje, že existují důvodné obavy, že pokud bude vrácen do Uzbekistánu, hrozí mu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nelidské a ponižující zacházení.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. V podaném vyjádření žalovaný uvedl, že je poněkud nešťastné, pokud právní zástupce žalobce kopíruje části žaloby z jiných případů a opomene je zpětně zrevidovat. V posuzované věci totiž žalobce uváděl, že dosud nikdy předtím nežádal o azyl, což ostatně vyplývá i z evidence správního orgánu. Na straně 3 žaloby však právní zástupce žalobce uvádí, že „vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu“. O jakémsi „předchozím“ řízení se v žalobě hovoří ještě na str. 3 odst. 7. Žalovaný k tomu uvedl, že s žalobcem žádné předchozí řízení nebylo vedeno, protože žaloba v těchto pasážích nepatříčná k projednávanému případu.
9. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nepostavil najisto, zda žalobci hrozí či nehrozí v Litvě nelidské či ponižující zacházení v rámci azylového řízení, pak zde žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, konkrétně stranu 4 odst. 1 a 2, kde se právě odpověď na tyto otázky nachází. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečným způsobem a obstaral si adekvátní podklady pro vydání rozhodnutí v souladu se zákonem. Obavy žalobce z uvěznění, mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení, kterému by mohl být v zemi původu vystaven, nemají základ v dosavadních informacích, jež byly žalovanému poskytnuty. Žalobce sděloval obavu ze zabavení domu, nikoliv z mučení.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyjádřili souhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
12. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že Litevská republika neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce měla být příslušná ČR. Žalobce dále namítal, že

z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda v Litevské republice žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve vztahu k výše uvedenému žalobce argumentoval tím, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce ještě vyslovil obavu, že pokud bude vrácen do Uzbekistánu, hrozí mu tam nelidské a ponižující zacházení, neboť Uzbekistán není demokratickým státem a panuje tam diktátorský režim. V případě návratu žalobci hrozí uvěznění, mučení nebo nelidské a ponižující zacházení, protože jeho návrat do země původu není možný.

13. Ze správního spisu krajský soud především zjistil, že žalobce z vlasti vycestoval dne 23. 8. 2019 letecky z Taškentu do Rigy, kde setrval do 7. 9. 2019, poté odcestoval do Moskvy, odkud se po pár dnech opět vrátil do EU. V ČR pobývá od 4. 12. 2019. Dne 2. 2. 2020 požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Totožnost a státní příslušnost žalobce byla ověřena dle jeho cestovního dokladu. Dne 5. 2. 2020 byl se žalobcem proveden pohovor v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka. Žalobce si sám vyřídil litevské vízum za účelem práce, v Litevské republice pracoval jako svářeč. Práce však byla zdraví škodlivá a žalobci nevyhovovala. Proto se rozhodl odcestovat do ČR, kde si našel práci na stavbě. V Litevské republice neměl žádné problémy. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu končícího se litevského víza. Poučení o tzv. dublinském řízení si žalobce částečně přečetl. Po poučení o tom, že bude žádost o převzetí žalobce odeslána do Litevské republiky, žalobce sdělil, že tam nikoho nemá a nic tam nezná. Vyslovil přání, aby řízení pokračovalo v ČR. V rámci poskytnutí údajů k podané žádosti dne 5. 2. 2020 žalobce ještě uvedl, že důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že se mu v ČR líbí, ve vlasti má velké dluhy a pokud by se vrátil domů, pak mu kvůli jeho dluhům vezmou dům.
14. Na základě provedených skutkových zjištění správní orgán řádně zkoumal, zda mohla být dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přitom se v souladu s judikaturou správních soudů pokoušel aplikovat jednotlivá kritéria rozhodná pro určení příslušného členského státu, a to v pořadí, v jakém jsou v dublinském nařízení uvedena (čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení). V tomto ohledu soud musí žalovanému přisvědčit, že čl. 8 – 11 dublinského nařízení nejsou v posuzované věci aplikovatelné. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení posuzují členské státy jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země na území kteréhokoliv z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát EU, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III dublinského nařízení.
15. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 citovaného nařízení platí, že pokud je žadatelem držitel platného víza, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech. V takovém případě je pak k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

16. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1, 2 a 3 (čl. 12 dublinského nařízení), dokud žadatel neopustil území členských států.
17. Z výše citované úpravy dublinského nařízení je zřejmé, že žalobcův azylový příběh je podřaditelný právě pod čl. 12 dublinského nařízení. Žalovaný totiž z cestovního dokladu žalobce zjistil, že žalobci bylo vydáno Litevskou republikou dlouhodobé vízum č. X. s platností ode dne 6. 8. 2019 do 4. 2. 2020. V Litvě pracoval žalobce jako svářeč, práce mu však nevyhovovala, pročež odcestoval do ČR, kde si našel práci na stavbě. Do ČR přicestoval autobusem dne 4. 12. 2019 a dne 2. 2. 2020 požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný ten členský stát, který vízum žalobci, coby žadateli o udělení mezinárodní ochrany, udělil, resp. podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení u víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě kterého mohl vstoupit žalobce na území členského státu, se použije právě čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, dokud žalobce neopustil území členských států.
18. Jelikož na případ žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinského nařízení, ve shodě s tím ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dále požádal dne 5. 2. 2020 Litevskou republiku o převzetí žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu. Litevská republika následně uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 16. 3. 2020 o tom informovala žalovaného.
19. Z výše provedeného výkladu tedy vyplývá, že příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je Litevská republika a nikoliv Česká republika, jak se mylně domníval žalobce.
20. Žalobce dále namítal, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že žalobci v Litevské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s vedením řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištěním podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Uvedené námitky nemohl krajský soud přisvědčit.
21. Namítanými skutečnostmi se žalovaný podrobně zabýval, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí, tj. zabýval se skutečností, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, přitom vycházel zejména z dokumentu: Litva, Informace OAMP ze dne 18. 2. 2020, jenž mj. tvoří součást správního spisu. Po přezkoumání závěrů žalovaného a obsahu předmětného dokumentu krajský soud uvádí, že litevský azylový systém je plně souladný s azylovým systémem České republiky, potažmo se standardy EU.
22. Ve shodě s žalovaným lze k azylovému systému v Litevské republice uvést, že na úrovni EU, ať už výkonných orgánů nebo Evropského soudního dvora, popř. Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci

mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky, jak to bylo učiněno např. jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Litevská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Litevská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU.

23. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobci nehrozí v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatele o mezinárodní ochranu. Ostatně žalobce neuváděl žádné konkrétní výhrady vůči azylovému systému v Litvě a ani zdroje informací, z nichž by poznatky o problémech azylového systému v Litevské republice čerpal. Jeho spekulace o tom, že z napadeného rozhodnutí nelze jednoznačně dovodit, že mu v Litevské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení nebyly ničím podložené a taková argumentace se nezakládala na pravdě. Žalovaný se uvedenou problematikou v napadeném rozhodnutí zabýval a jasně vysvětlil žalobci, že mu v Litevské republice obdobné potíže nehrozí.
24. Pokud žalobce namítal, že v souvislosti se zjištěním příslušného státu k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zjištěním systematických nedostatků v litevském azylovém řízení žalovaný nezjistil stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, tedy způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si za účelem vydání rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady, pak ani takovým námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. K okolnostem určení příslušného státu k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a rovněž k podmínkám azylového řízení v Litevské republice se krajský soud již ve výkladu výše vyjádřil, pročez na tento výklad i v dalším odkazuje. Pokud pak jde o postup správního orgánu v rozporu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, kdy neměl být zjištěn skutkový stav věci v dostatečném rozsahu, a neměly být opatřeny dostatečné podklady pro rozhodnutí, pak k tomu krajský soud ještě uvádí, že žalobce v žádném ohledu neupřesnil, jaké pochybení žalovaného má na mysli, co konkrétně a v jakém rozsahu nebylo zjištěno a v čem spatřuje nedostatečnost podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. jaké podklady měly být ještě obstarány. Krajský soud žádné takové pochybení z napadeného rozhodnutí nezjistil. Vzhledem k obecnosti posledně uvedených námitek (nedostatečně zjištěný skutkový stav a neopatření dostatečných podkladů) se nemůže krajský soud k nim blíže vyjádřit. Žalobce také uváděl, že ve věci vyšly najevo nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Takové tvrzení se zjevně nezakládá na pravdě, protože žalobce jednak žádné nové a zásadní skutečnosti nesdělil, a jednak k žádnému předchozímu pravomocně skončenému správnímu řízení nedošlo (viz zjištění ze správního spisu), protože sám žalobce sděloval, že žádost o mezinárodní ochranu podal poprvé.

25. Žalobce závěrem uváděl, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, protože ten není demokratickým státem, neboť tam panuje diktátorský a nedemokratický režim. V případě jeho návratu do země původu totiž nelze vyloučit, že by mu hrozilo věznění, mučení nebo nelidské a ponižující zacházení, pročez případný návrat do Uzbekistánu není možný.
26. K posledně uvedenému krajský soud uvádí, že předmětným rozhodnutím žalovaného v žádném případě nedochází k návratu žalobce do země původu, nýbrž pouze k jeho transferu do Litevské republiky, kde bude jeho žádost o mezinárodní ochranu teprve meritorně posuzována. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo formálně ukončeno), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu. Napadeným správním rozhodnutím není žalobce vrácen do země původu. Ostatně obavy žalobce z uvěznění, mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení, kterým by mohl být dle aktuálního tvrzení v zemi původu vystaven, nemají žádný základ v jeho dosavadních tvrzeních, neboť ve správním řízení při pohovoru uváděl, že v zemi původu nebyl politicky aktivní a nebyl trestně stíhán. Pouze uvedl, že má dluh, pro který mu může být v případě jeho návratu zabaven dům. Nikdy však nevyslovil obavy z mučení.
27. V nyní posuzované věci bylo také žalovaným uváženo, že žalobce nemá žádné rodinné příslušníky na území ČR a ani jinde v EU. V případě žalobce nebyl zjištěn žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu situace předvídané čl. 17 dublinského nařízení, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. V případě žalobce nebyly shledány humanitární důvody pro sloučení rodiny, ani kulturní důvody. Žalobce nevyjádřil žádné konkrétní výhrady k Litevské republice samotné, pouze uvedl, že tam nikoho nemá (což zjevně platí i pro ČR), naopak sděloval, že odcestoval pouze z důvodu nevyhovující práce. Jelikož v případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti podřaditelné pod čl. 17 dublinského nařízení, nemohl být uvedený článek ve věci aplikován.
28. Podle čl. 18 dublinského nařízení platí, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Litevská republika je tedy povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
29. K přemístění žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že toto přemístění bude provedeno v souvislosti s epidemií COVID-19 v okamžiku, kdy budou otevřeny hranice, a to v plném souladu s vyhláškami zdravotnických zařízení obou států. I přes velmi krátké lhůty pro přemístění za této pandemické situace, žalovaný uvedl, že jde o aktuální a nikoliv dlouhotrvající stav, pročez považuje přemístění za reálné.
30. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry, přičemž v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm.

b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv bylo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR zastaveno (formálně ukončeno), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude teprve věcně dále posuzováno před orgány příslušného státu EU.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a ke které by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. července 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.